

Park, léto, lavička stromy šumí, tráva se zelená tak jak to jenom tráva umí. Ladím sedmou na mí kytare šestistrunný, už asi po třicátý nebo po stý, po stoosmý, kdo ví. Bleutování, větrání nejistota z mrtvých vstání, čím víc filozofování tím víc vody v keckách, plavím se totiž přes oceány s dírou v neckách a nikde ani stopy po záchraných vestách, nikde není pláž se zachranářka ma v bikinách. Tak rád bych se rozvalil pod slunečníkem s long drinkem a dlouhatánským brkem, bych dělal dlouhý nosy na racky z ještě delší chvíle máme dohodu s vesmírem, že si vzájemně vstříc výjdem. Musím jít jen někam nejspíš ven kam by mohla přijít moje chvíle, je škoda každý šance, protože není každý den posvácení, zato je fuška potom dohnat co uteče mi, pokud se člověk nehodlá probrat, anebo není skenní. Chci ráno vstávat aniž bych se přerazil o otázku, kterou jsem si při usínání položil: " co budu dělat zejtra? " Každý den je jako procházka parkem, беру co přijde bez ohledu jak to chodí, každá změna se nejdřív v tobě rodí, z barmana ji nezhroutíš. Každý den je jako procházka parkem, беру co přijde bez ohledu jak to chodí, každá změna se nejdřív v tobě rodí věci jsou jak maj být chceš je jinak je to v tvojí. Dám si budíka a turka bez mlíka, se třema cukrama, chci stát u okna a přemítat, jen tak se koukat a nic neříkat, sledovat jak se všichni můžou posrat, aby splnily toho svého bobříka. K čemu je když se život kolem jen tak prožene a jeden pak prohrává v tomhle tom závodě sám proti sobě až jednoho dne usedne tam kde je na prdel a zjistí co všechno ho dožene, snad nebude pozdě, protože až ti život poběží před očima jsou to vážně grády. Zjistit co všechno ti uteklo za tvými zády, a že toho je až běda a stíhat se moc nedá při poslední večeři dojídat zbytky o d oběda, teda no nic neva. Stejně je neděle, ikdyž je třeba středa člověk se občas překvapí kam se chodí hledat. Hlava plná nápadů za mega někdy je potřeba si šáhnout na svoje jídlo, abych věděl jak se mám udržet mezi nima a tak jdu do sebe jak patrioska, pač je to příliš horká káva a foukání nepomáhá, jenom ta procházka parkem pořád něco dávat nepřestává. Každý den je jako procházka parkem, беру co přijde bez ohledu jak to chodí, každá změna se nejdřív v tobě rodí, z barmana ji nezhroutíš. Každý den je jako procházka parkem, беру co přijde bez ohledu jak to chodí, každá změna se nejdřív v tobě rodí. Věci jsou jak maj být chceš je jinak je to v tvojí. Změna se nejdřív v tobě rodí.